

sufiĉes por par’ da s’mestroj, ni tenos la restaĵon s’kure por vi.” Li turniĝis al Kroĉhoko. “Nun al ŝloskel’ numero sepcent dek tri, b’nvolu, kaj ĉu ni povus iri malpli rapide?”

“Nur unu rapidecon,” diris Kroĉhoko.

Ili nun iris eĉ pli profunde, kaj akcelis. La aero fariĝis pli kaj pli malvarma dum ili impetis ĉirkaŭ la akutaj kurboj. Ili klakadis trans subteran ravinon, kaj Hari kliniĝis super la ĉaretrando por vidi tion, kio estis ĉe la malhela fundo, sed Hagrid ĝemis, kaj tiris lin reen per la nuko.

Ŝloskelo sepcent dek tri ne havis ŝlosiltruon.

“Gardu vin,” diris Kroĉhoko impone. Li tuŝetis la pordon malpeze per unu el siaj longaj fingroj, kaj ĝi simple forvaporigis.

“Se iu ajn, escepte de Gajngota koboldo, provus tion, tiu estus suĉata tra la pordo kaj kaptata tie,” diris Kroĉhoko.

“Kiel ofte vi kontrolas interne por kaptitoj?”

“Ho, proksimume unufoje ĉiun jardekon,” diris Kroĉhoko kun tre kruela rideto.

Devas esti io tre eksterordinara en tia altsekura ŝloskelo, Hari supozis, dum li kliniĝis antaŭen avide, atendante vidi fabelajn juvelojn minimume—sed al li ĝi unue aspektis malplene. Tiam li rimarkis malnetan paketon, envolvitan en bruna papero kaj kuŝantan sur la planko. Hagrid prenis ĝin kaj ŝovis ĝin profunde en sian mantelon. Hari avidis ekscii, kio ĝi estas, sed komprenis, ke li devas ne demandi.

“Ni eku, reen per ĉi ti’ infera ĉaret’, kaj ne p’rolu al mi dumvoje, ĉar mi pr’fere tenos la buŝon fermatan,” diris Hagrid.

Post plia freneza ĉaretveturo ili staris palpebrumante pro la sunlumo ekstere de Gajngotoj. Hari ne sciis kien li unue devis kuri, nun kiam li havis sakplendon da mono. Li ne bezonis kompreni kiom da galionoj egalas pundon^[10] por scii, ke li nun tenas pli da mono ol li iam ajn havis dum sia tuta vivo—pli da mono ol eĉ Dadli iam ajn havis.

“Ni povus egale ek’avi vi’n uniformon,” diris Hagrid, montrante perkape al “S-ino Malkin –Roboj por Ĉiaj Okazoj”. “ ‘Skultu, ‘Ari, ĉu ĝenus al vi, se mi ekirus al la Likema Kaldrono por jom da plifortigo? Mi abomenas tiujn Gajngotajn ĉ’retojn.” Li ja aspektis iom naŭzite, do Hari eniris la butikon de s-ino Malkin sole, sentante sin nervoza.

S-ino Malkin estis kompakta, ridetanta sorĉistino, vestita tute malvokolare.

“Ĉu Porkalo, karulo?” ŝi demandis, kiam Hari komencis paroli. “ ‘Havas la tuton ĉi tie—fakte, alia junulo surprovas robon ĝuste nun.”

Ĉe la malantaŭo de la butiko knabo kun pala, pinta vizaĝo staris sur skabelo dum dua sorĉistino alpinglis orlon en lia longa nigra robo. S-ino